

SİBEL K. TÜRKER

*Hayatı Sevme
Hastalığı*

ROMAN

2013

YUNUS NADI
ROMAN
ÖDÜLÜ

2012

DUYGU ASENA
ROMAN
ÖDÜLÜ

2013

TEPEYRAN
ROMAN
ÖDÜLÜ

5. BASKI

can
çağdaş

SİBEL K. TÜRKER
HAYATI SEVME
HASTALIĞI

Can Çağdaş

Hayatı Sevme Hastalığı, Sibel K. Türker

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

5. basım: Ağustos 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Başak Nur Vanlıoğlu

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5833-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758331

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SİBEL K. TÜRKER

HAYATI SEVME
HASTALIĞI

ROMAN

2012 DUYGU ASENSA ROMAN ÖDÜLÜ

2013 YUNUS NADİ ROMAN ÖDÜLÜ

2013 EBUBEKİR HÂZİM TEPEYRAN

ROMAN ÖDÜLÜ

♥can

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu, 2014

Mecnun Kelebekler, 2015

Benim Bütün Günahlarım, 2017

Burada Kalmak, 2018

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *KalpYazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Ağula* (2007; 2006 Haldun Taner Öykü Ödülü) ve *Aşkın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu* (2014); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010), *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012) ve *Mecnun Kelebekler* (2015) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Arnavutça, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi. Evli ve 23 yaşında akıllı, güzel Ekin'in annesidir. Ankara'da yaşıyor.

İnsan annesini kaybedince ölümlü olduğunu anlıyor. Bir de aşkın bitme noktasında. Öncesinde Zeus Baba gökten hışımla inerek yüzüme, “Sen fanisin, anladın mı kadın!” diye bağırıyordu bile, “Hadi oradan,” derdim, “güldürme beni.” Çünkü yukarıdakiler tarafından ne dirim ne de ölüm için ciddiye alındığımı düşünüyordum.

Fakat annenizin ani ölümü size şunu öğretir: ertesi günün olmadığını. Sadece onun için değil sizin için de olamayacağını. Bu uğursuz hastalık içinize bir kez yerleşti mi de bir daha hiç çıkmaz. Anlamsız, mavi bir kazağın sahipsiz kalışı... Ya da birbirinin aynı onlarca siyah yeleşip boşlaşp taşlaşması. Mülkiyetin eziyetinden kurtulmuş eşyanın o tuhaf kölelik hali. Anlamsız mavi bir kazağın omuzlarını silkerek yürüyüp de gidememesi. Bu noktada eşyanın faniliği başlıyor ve bu, beni insanıkinden de çok, çözülmesi imkânsız sorularla baş başa bırakıyor. Annem öldü ve ben bu gidişattan bıktım artık. Dünya üzerinde ilk ölen anne değildi ve son olması için de bir dileğim yoktu. Bu durum kalbimi imansızlığa bulaştırdı sadece; sapkın bir evladın bulaşabileceği türlü evhamla tanıştırdı. Bunlardan birincisi o anlamsız mavi kazak. Herkesin üzerinde deneyebilirsiniz onu, itiraz edemez. Ama artık sizin tanıdığınız o

mavi kazak olmadığını sessizce haykırır. Yok etmeye, yakmaya, kesmeye çalıştığınızda da oluyor ve olacak olması ölümsüzlüğü andırsa da bu onun büyük yalanıdır. Azrail'in işlerinden biri olduğunu söyler susarak, bunu hep söyler. Onu aklınızdan kesip çıkarmanız gerek ki bu imkânsız. Ondan ölü düğmeli anlamsız mavi bir yelek biçerseniz, hatta kırpık kırpık yapıp yastığınızın içine de doldursanız imkânsızlığa daha çok yaklaşırsınız. Tamamı sökülüp kocaman bir yün yumağı haline getirildiğinde bile hakikati haykırmaya devam eder. Bu alay beni çileden çıkarıyor işte. Kazağın hem ölü hem de hâlâ nefes alıyor oluşu.

Annem nereye gitti ve mavi kazak neden burada? Bunu çözebilirsem aklımı iyileştirdiğim gündür.

İşte böylece o iğrenç, o can yakıcı, o mide bulandırıcı “mavi korkum” başladı. Gökyüzü ve denizden kaçarak odalara sığındığım, kuşkucu, yararsız zamanlar...

Sevgilimle de bu yüzden mi ayrılmıştık?

Fazla alingan olduğum ve türlü ölümleri fazlasıyla üzerime alındığım için.

Bence âşık olduğum adam, dünyayı rahatsız ettiğimiz, bu sebeple yerküreyi daha fazla işgal etmeden buhar olup gökyüzüne uçmamız gerektiği düşüncesindeydi. Gerçek bir çevreci... Neden bu vehme kapılmıştı, –bir şikâyet mektubu, bir ihbar, gizli bir soruşturma vb.– hâlâ düşünüyorum.

Dünya yeterince doluyorsa da bundan bana –bize– neydi ki? Çünkü âşıklar orada yaşamadıklarından dünya nüfusuna dahil edilemezler ve demografik dağılımlarda da bir etkileri bulunmaz. Dünya nüfusundan âşıkları ve delileri çıkardığınızda ortada sözü edilmeye degecek bir kalabalık kalmadığını da anlarsınız. Âşıklar ve deliler oy vermez, askerlik yapmaz, siyasete atılmaz, ozon tabakasını delmez, kaynakları tüketmez ve çevreye zehirli gaz-

lar salmazlar. Bir sebeple suçlandıklarında sadece çöllerde sürülebilirler ve orada develer ve peygamberlerle gül gibi geçinip giderler. O zaman neden ayrılacakmışız, neden ölecekmişiz ki? Bu konuda ısrarcıydım. Sonsuzluk... Tanrı'nın inayetiyle sevenlerin kalbine sığabilecek bir şeydir.

Nedenler çok geride, çok uzakta kaldı. Kimi kez hatırlamakta zorlanıyorum. Tek bildiğim, onun beni artık sağaltılamaz bir insan olarak görüşüydü ki bu, kendime bile itiraf etmekten kaçındığım gerçeğin ta kendisiydi. Sağaltılmak için inatlı, uyumlu ve ağırbaşlı olmak gerekir. Bunların hiçbirine sahip değildim ve işin kötüsü, hastalığın özgürleştirici yanını kavramıştım. Herkes sizi kendi haline bırakır ve bu, kocaman bir odanın sahibi olmak gibidir. O boş, o kocaman odaya canınız ne isterse koyabilirsiniz. Ya da gereksiz ne varsa camdan aşağıya hınçla atabilirsiniz. Kimseye hesap vermek zorunda değilsiniz. İster uyur, ister bir zombi olarak hayatınıza devam edersiniz. İster içki, ister insan kanı içersiniz. Kimselele görüşmediğiniz için iyi veya kötü olmak zorunda da değilsinizdir. Ahlak, toplum ve din kuralları size işlemez. Ara sıra Azrail'le ufak görüşmeler yapar, fikir teatisinde bulunursunuz. O size bir tarih ve bir saat söyler; siz ise hemen itiraz ederek bunun kesinlikle mantıklı olmadığını, hasta olsanız bile serde gençliğin bulunduğunu, hayat denen kitapta bir hasta olarak bile okumanız gereken sayfalar bulunduğunu ve bu çeşit zırvaları döker indirirsiniz. Azrail, her seferinde zaten eşekliğin kendisinde olduğunu, bunu Tanrı'dan gizli yaparak tüm kariyerini tehlikeye attığını, ölüm tarihini bir faniye bildirmenin evren yasalarına aykırı olduğunu ama aranızdaki dostluğa binaen böyle bir şıklık yapmış bulunduğunu, bundan böyle benimle bu konuyu asla ve asla tartışmayacağını, ağzından tek kelime alamayacağımı...

Ah, neler anlatıyorum?

Aslında her şey Gurur'la ayrıldığımız gece başladı. Öncesinde de kötü bir his gelip yüreğimin üzerine oturmuştu. Karşısında oturmuş sigara üstüne sigara içerek onun suçlamalarını dinlerken hafiften ürperiyor ama hiç konuşmuyordum. Sevgilimden ve söylediği ve söyleyebileceği her şeyden korkuyordum. Beyninde belli bir form kazanmış ukala düşüncelerden, kalbinde oluşmaya başlamış taze ve bilinmedik duygulardan çekiniyordum. Birkaç kez bira bardağının içine hapsirdim sanırım. Sevgilim şaşırıp iğrenerek kalkabileceğimizi söyledi birkaç kez; başımı salladım. Önemli değildi, ayrılığın buz gibi gecelerinde olurdu böyle şeyler. Lacivert gökyüzünde ay bile donmuş, katılıp kalmıştı. Gurur öyle mantıklıydı ki, o konuştuğunda her şeyi ne denli doğru teşhis ettiğini düşünerek utanıyordum. Kocaman çantamın içine elimi bir Noel Anne gibi sokmuş karıştırıyor, kendime en uygun ayrılık gecesi hediyesinin kâğıt bir mendil olduğunu bilerek kurcalıyor da kurcalıyordum. Gurur, onu dinlemediğimi düşünerek aniden sustu ve ben ilişkimizin ölüm tarihini istemeden de olsa fişledim. 28 Ekim, saat 10.21. Azrail Efendi sonradan bu tarihi çok beğendiğini ve ölüm için güzel bir zaman olduğunu belirtti. Garsondan bir peçete istedim ve aniden akmaya başlayan burnumu silmeye başladım. Sessizlik ürkütücüydü. Gözlerimden gelemeyen yaşlar burnuma hücum etmiş, bir çeyrek saat sonra çeşme gibi akmaya başlamıştı. Gurur kalkmamızı teklif etti, başka zaman konuşurduk. Acelesi yoktu ayrılıkların. Bana bir taksi çevirirken yarın bu halde seslendirmeye nasıl gideceğimi sordu. Ben de ona 50'li yılların Amerikan filmlerini seslendirmeye başladığımı ve yarın sıranın Marilyn Monroe'da olmadığını ümit ettiğimi söyledim. "Tam tersine," dedi gülümseyerek. "Umarım sıra ondadır. Marilyn her zaman biraz griplidir zaten..." As-

lında tam da bu noktada bana yeniden âşık olması gerekiyordu; ama olmadı. Cama doğru hafifçe kaldırdı elini, araç aniden ok gibi ileriye atıldı ve ben ondan bin ışık yılı hızıyla uzaklaştım.

Ve o gecedен sonra hep hastaydım. Sadece ruhen değil, bu kez daha da kötüsü: Beden denen o karmaşık ama iş gören makine bir şekilde bozulmuştu. Sanırım hastalık, içimize giren bir şeytan gibi kısıлып kaldığı bedenimizi zorlayarak özgürlüğünü istiyor. Küçük sorunlar yaratıp bizi rahatsız ederek ve en son noktada da bedenimizin çöküşünü arzulayarak aslında hürriyetini ele geçirmek peşinde. Hastalık, ruhun dışarı çıkmayı, böylece senin eskimiş, köhne bedeninden ayrılıp başına buyruk gezip dolaşmayı istemesinden başka bir şey değil. Ve sanıyorum ayrılık da bir hastalık. İnsanın bir an önce özgür olma telaşı, her şeyden öte iğrenç.

O gece ateşim 41,5'e dayandığında sanırım melekler makamındaydım. Göğün yedi katında bulutsu bir hafiflikle dolaşarak, ayaklarım karıncalanmış, kollarım uyuşmuş bir halde Hz. Eyüp'ü ve İsa'yı görerek, onların çileleriyle mest olarak, Hz. İsa'nın kanlarından, Hz. Eyüp'ün de pis kokulu yaralarından nasıl olup da kurtulduğuna hayret ederek, bu arada onların yanında yer almak istediğini yaramaz bir çocuk gibi mızıldanarak tekrar edip duran ruhumu güç bela zaptetmeye çalışarak sabahı ettim. Saat dokuzda geldiğinde gözlerimi açabilmişim ancak başım kazan gibi ağırdı. Yataktan sürünerek kalktım ve kurumuş, alev alev yanan dudaklarımı ıslatmak için mutfaktan bir bardak su aldım. Bardağı ağzıma dayamışken bir ilaç içmenin epey gecikmiş bir karar olsa da iyi olacağı geldi aklıma. Genelde ilaç dolabı olarak kullandığım buzdolabının kapağını açtım. Eğilip sebze gö-

zünde duran naylon torbayı karıştırmaya başladım; mide yanması, ekşimesi ve gazı için birkaç çeşit ilaç, boğaz pastili, yanık merhemi ve alerji tabletlerinden başka bir şey yoktu ne yazık ki. Bir aspirin bile kalmamıştı. Boğaz pastili kutusunu alarak dolap kapağını sinirle çarptım. “Her şey bitti,” dedim kendi kendime. “Her şey. Farkında mısın?”

Başım ve kalbim aynı anda zonkladı. Midem bulanıyordu, sanırım ateşim yeniden yükselmeye başlamıştı. Yaklaşık iki ay önce taşındığım bu apartmanda bir kapıcının olmaması fikri nedense önce cazip gelmişti. İki günde bir küçük çöp poşetlerini aşağıya indirmek, iki ayda bir de kendi katımın sahanlığını ve bu kata inen ve çıkan merdivenleri paspaslamak iş değildi. Kafam salim olacaktı, sabahın köründe ve akşamın bir vaktinde kapım çalınmayacak, kırk yılda bir istediğim sütün markası yanlış gelmeyecek, içinden ne hikmetse ekleri boşaltılmış –gazete eki çalma hastalığı diye bir şey vardı memlekette–, zayıflamış gazeteleri okumayacak ve karısını ille de evime temizliğe göndermek ve bu yolla sırlara ve dedikodulara vâkıf olmak isteyen kapıcıya “peki” demek zorunda kalmayacaktım. Ama yanılmışım! Şu anda ölsem kimsenin ruhu duymazdı; üç günden sonra belki duyarlar, soğuk su ile yuyarlardı. Yardıma ihtiyacım vardı, hem de nasıl! Antrede ayakta durmuş tırnaklarımı kemiriyordum. Atla deve değildi ya, bir aspirin nihayetinde... Bir komşudan istenirdi canım. Ben de sonra ona bayatlamış ekmeğin içi, bir fincan şeker, un ya da iki patates verebilirdim. Ödeşilirdi.

Ani bir kararla anahtarımı kilitten alarak kapıyı çektim ve sahanlıkta durdum. Yarı karanlık koridorda, üzerimde polar sabahlık olduğu halde titreyerek sesleri, aslında sessizliği dinledim. Yavaşça yürüdüm ve yedi ile sekiz no’lu dairelerin kapılarına alıcı gözülle baktım.

Ben dokuzdum. Yedi, sekizle benden biraz uzak bir köşeye çekilmiş, mimari planın anlamsız bölünüşleriyle uzakta kalmıştı. Sekiz bizden daha heybetliydi. Çelik bir kapısı, altın renkli tokmağı ve yine altından topuzu bulunuyordu. Kapı önündeki paspas da iyi cinstendi. Duvara güllü bir ekmek sepeti asılmış, üzerine de at nalı çakılmıştı. Burada iyi bir hanımın yaşadığı kesindi. İyi hanımların yaşadığı evlerde düzen tıkr tıkr işlediğinden, değil aspirin, AIDS'e karşı bile ilaç bulunurdu. Ama yedi tuhaf bir şekilde çekiyordu beni. Gösterişsiz, yer yer boyası dökülmüş eski ahşap kapısı, paspassızlığı, daha doğrusu duvardan duvara halıların en kötü cinsinden eğri büğrü kesilerek kapı önüne atılmış paspası, sekizden daha da sessiz oluşu... Nedenler çoğaltılabilir ama yine de bir mantık dizgesi oluşturamaz. Bildiğim ve bilmediğim türlü sebeple yedinin ziline basıp bekledim. Çıt yok. Bir kez daha, ilkinden daha kısa bastım. Genelde her şeyi tersten yapma huyum vardır. İnsanlar ikinci kez sabırlarının kalmadığını belli etmek için zile daha uzun basarlar. Ateşten gözlerim yanıyordu ve kapı sanki gidip geliyordu önümde. Allah kahretsin, yanlış ata oynamıştım yine. Bu benim değişmez yazgımdı. Sekizin kapısını çalmalıydım, ancak şimdi yapamazdım bunu. Daha doğrusu bir daha asla yapamazdım. Geçmişti, olup bitmişti. Nedenini bilmiyorum ama hatalarımın bedelini ödemek gibi bir saplantım vardı. Üstüme bir şeyler geçirip anacadedeki eczaneye koşturmaktan başka çarem yoktu. Kapıya sırtımı dönerek ateşin yarattığı halüsinasyonlardan kurtulmak istedim. Sahanlık şimdi daha da kararmıştı sanki. Bir bulut kümesi tarafından esir alınmıştı. Ama daha da genişlemiş, kapılar birbirinden daha uzağa çekilmişti. Mozaik zemin, bir denizin üstündeymişim gibi dalgalanıyordu. Durumum gerçekten kötüydü. Apartmanda bir ara bir radyo açıldı, sonra sesi kısıldı;

ama duyuluyordu yine. “Seni been ellerin olsuunn diye mi sevdim?” Kızarmış yağa patatesler atıldı sonra. Kimbilir ne lezzetli olacaktı. Aşağı katlarda bir kapı açılıp kapandı. Duvara tutunup birkaç adım atmaya çalıştım. Değil eczaneye, daireme gidecek halim bile yoktu; sanırım tansiyonum da düşmüştü. Birden kapının ardından fisıltya benzer bir erkek sesi duydum: “Kim o?”

İnanamayarak döndüm, duvara tutunmaya devam ederek kapının önüne doğru yürüdüm. Ses ürkekçe tekrarladı: “Kim o?”

“Ben...” dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak, “dokuz numarada oturuyorum. Hastalandım da...” Kuru kuru yutkunup çatallanan boğazımı temizlemek için öksürdüm. Ses susuyordu. “Aspirin ya da ateş düşürücünüz varsa rica edecektim...” Çaresizce bekledim.

“Kusura bakmayın. Müsait değilim...”

“Fakat çok ateşim var, lütfen yardım edin...”

“Şu an müsait değilim, dedim. Beş dakika içinde kapıya torba içinde asmış olurum. Lütfen evinize gidip bekleyin.” Ses aceleyle tıslayarak konuşmuştu. Fakat ilaç konusunda kendinden son derece emindi. Demek sağlığına düşkün bir sestir bu. İnce, nazik, aynı zamanda da bıkkın bir ses. Bıkkın? Rahatsız edilmekten, dünyasına izinsizce girilivermesinden, saygısızlıktan bıkkın. Çarem yoktu, insafsız yedinin keyfini bekleyecektim. Neredeyse emekleyerek kapımın önüne gelip anahtar kilitte zorlukla döndürdüm, kapıyı hırsla kapatıp portmantoya oturdum. Nasıl böyle hastalanabilmişim ki; bilinmeyen bir virüs mü kapmışım yoksa? Kalın sabahlığıma rağmen tir tir titiriyor, kollarımla kendime sarılıyordum. Aslında adama kızmamalıydım, belki banyodan çıplak, üstünden sular damlar vaziyette çıkarmıştım onu, belki de tuvaletten... Ya da sevgilisi vardı içerideki yatakta ve hatta sabahın o saatinde vuslatın tadını yeniden tatmak is-

temişler ve ben de her şeyi berbat etmiştim. Bunları düşününce utandım kendimden. Birden koridorda kapının açıldığını ve hışırtılı torbanın aynı saniyede kapı koluna asılarak kapının hemencecek kapandığını duydum. Sanırım anahtar da iki kez çevrildi ardından. Ben de kapımı açarak koridora doğru başımı uzattım yavaşça; evet, yanılmamıştım. Girişteki eski botlarımdan birini kapı arasına sıkıştırarak naylon torbaya doğru canhıraş bir hamle yaptım, “Teşekkürler,” dedim neredeyse ağlayarak; ama kimse yanıtlamadı beni. Mutfığa döndüm, zorlukla bir bardak su daha aldım, adam iyi olduğu bilinen bir ateş düşürücü koymuştu torbaya. İçim şükran duygusuyla doldu o an. Hiç düşünmeden iki tanesini yuttum ve sürünerek yatağıma geri döndüm.

O ateşli başın içinde, rüya, bezdirici bir film karesinde uzuyor, uzuyordu. Görüntünün donukluğu bunaltıcıydı. Herkesle birlikte bana da cam bir şişe verilmiş. Ne amaçla olduğunu bilmiyorum. Rüyalarda açıklanmaz bu sırlar. Belki de bir kâğıda “imdat” yazıp denize atıvermek için. Fakat bulunduğum yer bir ada değil, eminim bundan. Hatta deniz kıyısında da değil. Belirsiz bir mekân. Cam şişeyi sallayıp duruyorum elimde, fakat tuhaf bir biçimde ağır. Günahlarım mı var içinde? Susuyorum, nedense şişenin içinde su olduğuna eminim. Tanrı'nın insana armağanı bir şişe su olmalı. Şişeyi sallayıp duruyorum ama içindeki ağırlık olması gerekenden fazla. Sonra kurumuş dudaklarımı yalayıp suya karşı çılgınca bir ihtiyaç duyarak, suyu şehvetle isteyerek şişenin kapağını açıyorum. Susuzluktan delirmiş bir Mecnun'um, sanki dünyada tek istediğim şey bu. Leyla da zaten su; çünkü âşık adam bir çöl; ya da ben orucunu açamamış bir müminim. Bilemiyorum. İnsan susadığında tükürüğü

de olmaz ya, bu, rüyada da geçerli. Konuşurken sıçrattığım tükürükleri biriktirseydim ey ben ağustosböceği, bugün bir yudum suya ihtiyaç duymazdım.

İşte dudaklarım ve şişenin ağzı birleşti ama şişeden dudaklarıma hiçbir şey akıyor. Tek bir şişem var, içi dolu ama suyla değil. Neyle dolu olduğunu bilmediğim şişeyi sallamaya devam ediyorum; öyle ağır ki kolum acıyor. Ama içinde su yok. Ağlıyorum. Tanrı'nın gazabı bu. Oysa ben, "Hepiniz aynı bokun soyusunuz," diyerek genellemeler yapan o Tanrı'yı seviyordum. Fikrine ve dar görüşlülüğüne hayrandım. Allahım, bu bitmek tükenmek bilmeyen rüyada bir saplantıya düştüm, kıvranıyorum. Bir el başımı okşuyor sanki. Birisi –sanırım onun da şişesi hem dolu hem boş benimki gibi– diyor ki: "Kederlerimizi biriktirmemeliyiz. Akıp gitmeli, akıp gitmeli. Yoksa böyle katılıp kalır, hiç olur, ağır..." Demek elimdeki şişe kederle dolu, içemediğim...

Gözkapaklarımı ağır kepenkler gibi gıcırdatarak kaldırıyorum yukarı. Gurur'un başıma eğilmiş kara, çocuk gözlerini görüyorum. Hafifçe soğuk elleriyle başımı tutmuş. O korkunç rüyanın devamı mantiken böyle olmalıydı ama geniş bakışlı Tanrım acımış olmalı bana. Dudaklarımı yalıyorum acı acı. Gurur, sehpanın üzerine eğilip su bardağını alıyor eline, başımı arkadan nazikçe tutarak kaldırıp bardağı çatlamış dudaklarıma değdiriyor. "Hepsini iç çöl güzeli." Bir elimle ben de tutuyorum bardağı ve şlap şlap sesleri çıkararak yutuyorum suyu, başımı yeniden yastığa bırakıyorum.

"Ne zaman geldin?"

"Bir saat oluyor; öyle dalgın uyuyordun ki, kıyamadım. Beni aldatıyorsun. Uyanmana yakın sayıklayıp durdun, 'O adam, adam...' diye diye. Söyle kim bu şanslı kişi?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Bilmem... Hayalimdeki adam."

“Nasıl biri?”

“Ne olur konuşurma beni. Halimi görüyorsun...”
Acı çeker gibi inliyorum. Sahiden, eğer sayıkladımsa kim o adam? Ya da kim o şişe?

“Geceden beri sendeydi aklım. Dün akşam böyle hastalanabileceğini düşünmüştüm, iyi ki de düşünmüyüm. Seni kaç kez aradım, açmadın. Meraktan öldüm; sonra geldim baktım ölü gibi yatıyorsun. Dolabı açtım, tamtakır. Gittim bir sürü alışveriş yaptım. Şimdi sana portakal suyu sıkıp ihlamur yapacağım. Çok işim var...”

Marifetli bir edayla kalkıp mutfağa yollanırken, “Sana borçlandım yine desene,” dedim. “Ama biliyor musun?” diye bağırdım.

“Neyi biliyor muyum?” dedi mutfaktan.

“Eski sevgililer de olsak bu işin en iyi tarafı anahtarların bir süre daha cepte gezmesi. Seninki de bende...”

“Efendim?”

“Boş ver,” dedim olabildiğince açarak ağzımı. İstedik kadar kırılıp dökül, perişan ol, sürün... Böyle bir durumda bile salondaki koltukta, üzerinde kareli battaniyenle uzanırken mutfaktan gelen sesleri dinlemek gerçek bir mutluluktur. Birileri senin için bir şey hazırlıyordu, birileri seni düşünüyordu. Demek ki tam da ayrılmamışız Gurur’la. Demek ki yeryüzünde sandığım kadar yalnız değilmişim. Demek ki sabah sabah komşu kapıdan ilaç dilenmem de saçmalaktan başka bir şey değilmiş. Gurur’a bir telefon etsem yetermiş, koşup gelirmiş sevgilim. Anne gibi olmasa da, onun gibi enfes bir tas çorba yapamasa da birileri... “Eyvah,” dedim birden elimi alnıma vurarak. Doğrulup sehpa da duran cepte telefonuma uzandım. Saat dördü yirmi yedi dakika geçmekteydi ve sessize alınmış telefonumda yaklaşık yirmi adet cevapsız arama kuzu gibi yatmaktaydı. Korhan dayanmamış, iki de sesli mesaj bırakmıştı.

Hey kadınlar! Akşamın bu saatinde, bir yer altı treninin içinde aslında birer aşk yolcusu olduğunuzu bilmiyor muydunuz? Hepimiz, istisnasız hepimiz biraz dövülüp ezileceğiz. Yolculuğumuz bittiğinde ise bu akşam treninden kozayı delip çıkan kelebekler gibi mutlu ve özgür ve bilmiş ve tükenmiş ama hayatta kalarak yerüstünün ışıklarına doğru aceleyle uçuşarak çıkıp gideceğiz. Nereye mi ey kadınlar! Karanlık inlerimize tabii ki.

Yakalandığımız bütün hastalıkların tek bir kaynağı vardır: Hayatı sevme hastalığı!

Bu amansız hastalığın tek çaresi ise kaybetme korkusunun aşılmasıdır. O zaman insan soyunun acıları son bulacak, diğer bütün terk ediş ve terk edilişler anlamsız kalacaktır.

Şükran, ördüğü mavi kazak melankolinin içinden çıkıp kadınca bir direnişin kahramanı olduğunda kızına bunları söyleyecektir.

İntihara eğilimli bankacı Neşe, geçmiş ve geleceğin peşindeki tarot kartlarını açtıkça, Ayda'nın aşk acısı da artar. İki kadın, karabasanlarını buluştururken siyaseten çarpışır ama bir damla kan akmaz.

Hayatı Sevme Hastalığı, yalnızlıktan erkeklerle hesaplaşmaya, alkolden müziğe, ahlaktan aşka pek çok sorunu son derece kıvrak, esprili ve ritmik bir dille anlatan bir roman. Bir çağ manzarası.

#hayatısevmek #kaybetmekorkusu #aşkacısı #melankoli #cesaret #hesaplaşma

Kapak resmi: Henri de Toulouse-Lautrec

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5833-1

9 789750 758331